

Priče roditelja djece oboljele od maligne bolesti

Ovo je priča o dječaku koji je iz košarkaške dvorane završio na mjestu koje je za svakog roditelja najgora noćna mora.

Na odjelu onkologije.

Ozljeda koja je mjesecima tretirana kao sportska i za koju je jedini "liječnik" bio mirovanje i led, dok nije naišao pravi liječnik i shvatio da je to nešto ozbiljnije. Ruptura mišića...13 cm u dužinu i 6 cm u dubinu. Poslao ga je na magnet i od tada nas život počinje na odjelu dječje onkologije bolnice Kantrida.

Matiji je 16.6.2016. dijagnosticiran osteosarkom desnog femura sa metastazama na plućima. Imao je 16 godina.

Na tom odjelu je on od zaigranog i uvijek nasmijanog djeteta preko noći odrastao i postao nasmijani muškarac.

Svi vi koji ste ga znali znate da se on uvijek smijao.

Šok...nevjerica...spoznaja da nikad više neće moći igrati košarku...gubitak kose...mučnine...povraćanje...bolovi...proljevi...

rane u ustima...nemoć.

Sve je on to izdržao sa osmjehom, nadom i vjerom da će to sve proći.

Uz nesebičnu pomoć svih liječnika, sestara...čistačica ovog odjela.

Njihovu toplinu, veselje...njihove osmjehe...ljubav prema svakom djetetu na tom odjelu.

1.8.2016.on,tata i ja odlazimo u Zagreb na operaciju.

14.8.2016.umire njegov tata. On nije mogao izdržati gledati sina bolesnog. Srce ga je izdalo.

I opet je Matija skupio snagu i ponovo se digao. On i ja. Sami protiv svih.

[7.10.2016.je](#) dan operacije. Najdužih 9 i pol sati u mom životu. Tumor je izvađen, ugrađena je endoproteza total femura, koljena i čašica kuka.

Bolovi...pelene...možete zamisliti što je to značilo jednom 16godišnjaku...ponovo učenje hodanja.Najgora 2 tjedna u njegovom životu jer je tek tada shvatio da više ništa neće biti isto, a samo je želio da je tata pokraj njega.

Napokon dolazimo doma. Na naš odjel, jer je to cijelo vrijeme bio naš dom. Tu je bila naša obitelj...naša sigurnost. Od početka bolesti do samog kraja.

Liječenje je trajalo 13 mjeseci.

Primio je 22 kemoterapije. Vježbao sa svojim Slavenom kao manijak...ustvari ne znam tko je bio veći manijak. U 390 dana liječenja Matija nije kući bio više od 30 dana.

3.7.2017.konačno izlazimo iz bolnice. Znali smo da liječenje nije gotovo jer su tu metastaze...ali to ćemo lako...sitne, sitne su.

Odlazimo u terme Selce na rehabilitaciju.21 dan. Taj luđak je svaki dan 6 sati dnevno vježbao...i naravno nije se žalio.

Kad je zaplivaio u moru...suze su mi same tekle.

Cijelo ljeto je izlazio, družio se sa prijateljima.

Zaljubio se ponovo u svoju Lorenu. Bio sretan...krenuo u školu...svega 10 dana.

I onda ispočetka...metastaze na plućima...ipak je odlučeno da ponovo primi još 4 kemije.

Ponovo gubitak kose.

Nakon toga odlazimo na zračenje u Zagreb.

Imamo dogovor za 15 .1.2018. Samo 10 zračenja jer su mete sitne.13.1.2018. bole ga leđa...ne može do zraka...rendgen pokazuje novonastale metastaze veličine 3 cm i pleuralni izljev. Odrađena je punkcija i počinje zračenje.

Sada više ne 10 već 30 + 1 za kralježnicu jer je i tu pronađena metastaza.

Sve je to odradio...tada je već uzimao morfij zbog bolova .On samo hoće na Kantridu. Jer tamo će mu biti bolje. Meni su već tada rekli da se bolest proširila.

Konačno dolazimo doma. On i njegova Lorena u svom svijetu...u svojim snovima koji su srušeni tjedan dana kasnije.

U 6 dana rendgen drastično lošiji. U dogovoru sa mnom liječnik mu govori da se bolest proširila i da nažalost oni više ne mogu puno osim olakšati mu bol.

Pita: Da li ću umrijeti?

Liječnik sa suzama u očima: Nažalost...da.

Sada će neki reći zašto mu je rečeno?

Zato jer je liječnik, i hvala mu na tome, smatrao da je Matija prepametan i da zaslužuje nakon svega što je prošao istinu.

Ne moram vam opisivati moju bol dok ga gledam u oči i u njima vidjeti strah...žaljenje za svime što nije stigao napraviti...želju za životom...ljubav.

A onda se on meni ispričava: Oprosti mama...stvarno sam se trudio i dao sve od sebe. Kako ćeš ti sama...kako će Lorena...kako ću reći Nikoli...Renatu...dečkima iz kluba...treneru...razredu. Što će moja baka...Dejan?

Odlazimo kući. Pita me da li vjerujem u čuda jer on vjeruje da će njemu biti dobro. Naravno da vjerujem...pa ti si moje najveće čudo.

I onda opet borba. On, Lorena i ja.

Najviše on. Sve je on sebi posložio...okupio je svoja tri prijatelja, skupio dečke iz kluba...trenera...sve im objasnio i samo tražio da vjeruju u njega.

I vjerovali smo svi...do kraja.

U petak je otišao na šišanje...slikanje..."Mama znaš za šta je ta slika..?"...otišli na Kantridu po malo kisika da bi navečer izdržao utakmicu svog voljenog kluba.

I otišli smo.

To skandiranje njegovog imena cijele dvorane...tu ljubav njegovih dečki i trenera u svlačionici..neću nikad zaboraviti.

Drugi dan smo završili u bolnici.32 dana.

Toliko se još borio...nadao...vjerovao...smijao se...

On, njegova Lori i ja.

Svaki dan uz njega. Smijali se...pričali...maštali

Ona mu je praznila mokraću iz guske.....to mu je bilo toliko važno da svi znaju...stalno se hvalio sestrama kako njoj to nije teško.

I ne nemojte misliti jadna djeca.

Njima je bilo lijepo do kraja.

Najtužnija soba na odjelu je bila najveselija...iz nje sestre i liječnici do pred kraj nisu izlazili tužni...jer on nije dao...samo smijeh i veselje.

26.4.2018. u 16 i 49 prestalo je kucati srce moga sina. Ali on

živi u meni...u svima vama koji ste ga poznavali...voljeli...u njegovom voljenom kćerku Kastavu...u njegovoj obitelji.

U cijeloj ovoj priči , zahvalna sam na tome što sam se sa svojim djetetom oprostila, što nije ostalo neizrečenih riječi. Matija mi je ostavio zadatke koje sam uglavnom ispunila. Napisala sam knjigu o njemu i našoj borbi s malignom bolesti "Matija...dnevnik jedne mame ", školska dvorana u našem gradu nosi ime po njemu "Školska dvorana Matija Katalinić".

Eto, i kada mene ne bude, moja knjiga i njegovo ime na dvorani, nekom klincu će ispričati priču o njemu.

Želim da naša priča nekom djetetu i roditelju koji se sada bori bude poticaj.

mama Dijana Brnčić

ŠKOLSKA SPORTSKA
DVORANA
MATIJA KATALINIĆ
KASTAV

